

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Avctorate Et Svb Avspiciis ... Domini Gvilielmi IX. ...
Academiae Rectoris ... Ad Novi Magistratvs Academici
Inavgvrationem Iphis Calendis Ianvarii A. MDCCLXXXVIII
Celebrandam ... Invitat ...**

Münscher, Wilhelm

Marbvrgi, [1799?]

VD18 1332246X

§. XIV.

urn:nbn:de:gbv:45:1-7906

lum. Praeterea Clemens Alexandrinus, teste Photio ad antiquiora testimonia provocante *n*), singulari libro, qui dudum interiit, Iudaeorum errores impugnavit. Collegit tandem Cyprianus primùm Rhetor deinde Episcopus Carthaginiensis testimoniorum adversus Iudaeos libros tres, in quibus magnam locorum V. T. copiam coëgit. — Haec cum existent exempla, et eos, qui e paganorum castris ad Christiana accefferint, contra Iudaeos libros exarasse, fictam esse apparet analogiam illam, quã duce Dialogus a Iustino non esse conscriptus iudicatur.

§. XIV.

Huc usque in argumentis, quibus Dialogum Iustini *γνησιον* foetum non esse, V. Langius probare voluit, examinandis versati sumus, nec ea talia esse, quibus res conficiatur, ostendimus, eaque opera satisfecisse nostro proposito videri possemus. Si enim nulla certa indicia alius auctoris libello insunt, nihil est, quod impediatur, quo minus antiquorum testimoniorum, Iustino ipsum tribuentium, auctoritatem sequamur. Attamen addi quaedam possunt, quibus fides illorum testimoniorum confirmetur. Etsi enim ob consilii discrimen diversitas aliqua inter Dialogum et Apologias, sicuti iam monuimus, intercedat, haud difficulter tamen in multis rebus similitudo quaedam eorum deprehenditur, cuius exempla nonnulla proferam. Iustinus Philosophum ex Platonis schola se fuisse profiteretur, ante-

n) και γι και ὑφ' ἑτερον πεποινηται μεταφρασαι — κατα των ακολουθουντων τα των Ιουδαιων κλωνη, οι Αλεξανδρα Ιεροσολυμων επισκοποι προσειπεν ιδοξε. Phot. Biblioth. Cod. CXI.

quam Christo nomen daret o), qualem etiam Dialogi auctor se describit p). Deinde contendunt Apologiae et Dialogus, in iis, quae in veteri Codice descriptae sint, revelationibus non patrem sed filium apparuisse, reprehenduntque Iudaeos hoc vel ignorantes vel negantes q). Duplex adventus Christi, alter iam praeteritus humilis, alter instans gloriosus in utrisque accurate distinguitur, parique fere modo describitur r). Filius Dei in utrisque a Patre distinguitur, formulisque similibus describitur s). Consentiant praeterea Mythologiam Graecorum daemonum impulsu effectam atque ad imitationem eorum, quae in V. T. tradantur, esse compositam t). Finem adventus et mortis Christi primarium in destructione potestatis daemonum (εν καταλυσει των δαιμονων) ponunt u). Haeretici (Gnostici) acriter reprehenduntur, tanquam Athei describuntur x), eorumque doctrina ad daemones auctores refertur y). Quod ad reditum Christi attinet, in Dialogo doctrina de regno mille annorum

o) Apol. min. p. 50.

p) Dial. p. 218.

q) Apol. mai. p. 95, 96. Dial. p. 276 sqq. p. 283. p. 356, 357.

r) Apol. p. 87. cf. Dial. p. 264, 268. p. 350.

s) ταυτε τω οντι απο του πατρος προβληθεν γεννημα προ παντων των πνευματων ουκ ην τω πατρι Dial. p. 285. Cui loco perfecte respondet alius Apologiae minoris. 'Ο δε υιος εκεινου, ο μοτος λογομοτιος κυριως υιος, ο λογος προ των ποιηματων και ουκ ην γεννημενος p. 44. — Alias similitudines e. gr. filium δυναμει vocari Ap. mai. p. 61. Dial. p. 284, 358 non recensco.

t) Apol. p. 89. Dial. p. 294. fin. 295, 297.

u) Apol. min. p. 45. cf. Dial. p. 260, 264, 327.

x) Apol. mai. p. 92. cf. Dial. p. 253.

y) Apol. mai. 60, 70. Dial. p. 308.

in his terris constituendo, cuius metropolis Hierosolyma futura
 sunt, exponitur 2). In Apologiis huius quidem dogmatis aper-
 ta mentio non fit, at auctorem non alienum ab eadem senten-
 tia fuisse inde colligitur, quod resurrectionem mortuorum et
 indolem corporum fuscitatorum eodem, quo Chiliastae soleant,
 modo explicet a). Quare vero Chiliasmum non aperte profes-
 sus est in Apologiis Iustinus? Causa in promptu est. Impruden-
 tis sane fuisset, paganis, quid? quod Imperatoribus Romanis
 spem regni terrestris, per Iesum constituendi exponere, cum
 qua spe et expectatio ruinae, imperio Romano proxime im-
 minentis, intime coniuncta erat. A consilio Iustini, qui inno-
 centiam Christianorum Imperatoribus approbare, et his ab illis
 nihil timendum esse ostendere sibi proposuerat, maxime alienum
 erat, talem doctrinam vel levissime tangere, quae invidiam cre-
 are Christianis, et suspicionem movere posset, nova eos moliri,
 et insignem rei publicae immutationem expectare. Tandem,
 quod inprimis attentione dignum videtur, conveniunt Apolo-
 giae cum Dialogo in Evangeliiis *Απομνημονευμάτων των Αποστόλων*
 nomine designandis b). Quod nomen cum plane singulare sit,
 nec quis alius inter Christianos scriptores eo Evangelia compel-
 laverit, eo magis hac convenientia confirmatur, eundem esse et
 Apologiarum et Dialogi auctorem.

§. XV.

- 2) p. 306. 307.
 a) Apol. mai. p. 87 et 87.
 b) Apol. mai. p. 75. 98. Dial. p. 327. 328. 329. 331. al.

E

§. XV. Superfunt denique et aliae quaedam rationes, quae faci-
ant, ut, suppositum esse Iustino Dialogum cum Tryphone, per-
suaderi mihi aegre patiar. Si enim non vere scripsit hunc libel-
lum Iustinus, vel ex errore ipsi attributus, vel ex fraude ipsi
affictus fit necesse est. Ad errorem rem referri non posse do-
cet ipse liber, in quo auctor se Iustinum esse haud obscure
prodit. Nam non Samaritanum solum se appellat, sed ad Apo-
logiam etiam Imperatori exhibitam ita provocat, ut Iustini
Apologiam intelligendam esse appareat c). Superest igitur so-
lummodo, ut sumamus, hominem nobis ignotum simulato Iu-
stini nomine librum composuisse. Verum et tunc difficultates
haud remouentur. Certe istum hominem eodem quo Iustinum
tempore vixisse oportet, nam istius aetatis, non vero recentio-
ris esse Dialogum indiciis sat multis constat. At coeuum
scriptorem alius viri nomen operi suo imposuisse vix veri est
simile. Libri recentiore tempore confecti eum in finem antiquis
doctoribus adscribi solebant, ut opiniones in eis prolatae vetustatis
auctoritate commendarentur, quod consilium in librum ipsa Iustini
aetate confectum non cadit. Attulit quidem ven. Langius quas-
dam rationes, quare Dialogi scriptor Iustini nomen sibi vendi-
caverit. Statuit enim, Iustinum cum Tryphone docto Iudaeo
collo-

c) Ουδε γαρ ἀπο τοῦ γένους τοῦ ἱεροῦ, λέγω δὲ τῶν Σαμαρείων, τινὲς φροντὶδα ποιού-
μενος, ἐγγράφῳ Καισαρὶ προσομιλῶν εἶπον πλανηθῆναι αὐτοῦ, πειθόμενος τῷ ἐν
τῷ γένει αὐτοῦ μαγῷ Σιμωνί etc. pag. 349. Dubium est, utrum ad prio-
rem, an ad posteriorem Apologiam respiciatur. In utraque enim Simo-
nis magi mentio occurrit. Apol. mag. p. 69. 91. min. p. 52.